

Arrest

nr. 218 484 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ph. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 13 maart 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat Ph. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.S. DEBERSAQUES, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole op 22 januari 2019 en op 7 februari 2019. Op 23 januari 2019 en 8 februari 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 maart 2019 maakt verzoeker opnieuw het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 13 maart 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: G.

geboortedatum: 01.01.2000

geboorteplaats: SUDAN

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: J. M. °01.01.1998; A. D. °15.04.1999;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone SPN Kust op 12.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.001144/2019 van de politie zone SPN Kust.)

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij sinds twee dagen in België is en dat hij naar de UK wil.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Volgens het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd op 22.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliases: J. M. °01.01.1998; A. D. °15.04.1999; H. G. °01.01.2000.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente van 08.02.2019 dat hem betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV .../2019 van de politie zone SPN Kust.)

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone SPN Kust op 12.03.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 dagen in België te verblijven. Volgens het administratieve dossier blijkt dat betrokkene de eerste maal werd gearresteerd op 22.01.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliases: J. M. °01.01.1998; A. D. °15.04.1999; H. G. °01.01.2000.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente van 08.02.2019 dat hem betekend werd dezelfde dag. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV .../2019 van de politie zone SPN Kust.)

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er veel problemen zijn in Soedan. Betrokkene maakt echter deze problemen niet concreet, noch legt hij een begin van bewijs voor van deze problemen voor hem.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Soedan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart geen medisch problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1 Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van het hoorrecht, het *audi alteram partem* beginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker zet het volgende uiteen:

B.2.1

Op 03.03.2019 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris de bestreden beslissing, t.t.z. het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens.

Bij de beslissing tot terugleiding naar de grens stelt verweerster dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat, alsook dat hij niet zou meewerken met de overheden en dat het duidelijk is dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel zal houden.

In deze beslissing wordt er voorgehouden dat er geen schending van art. 3 EVRM kan worden aangenomen.

Het weze echter onderstreept dat er in casu geen ernstig onderzoek naar art. 3 EVRM werd gehouden.

Dat er geen ernstig onderzoek gevoerd werd, blijkt afdoende uit :

- *de omstandigheden van zijn aanhouding*
- *Het feit dat er geen tolk aanwezig was bij zijn aanhouding.*

B.2.2

In haar administratieve beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou zijn en dit omdat verzoeker door de verbalisanten op heterdaad betrapt zou zijn voor inklimming (PV met nummer ../2019).

Verzoeker wordt ervan verdacht om – op heterdaad dan nog wel - illegaal voor inklimming, doch weet niet welke strafrechtelijke bepalingen hem ten laste worden gelegd.

Inderdaad, nergens in het strafwetboek, laat staan in enige andere wetten wordt dit begrip omschreven.. Illegale inklimming is derhalve geen autonoom strafbaar begrip.

Het is voor verzoeker een raadsel wat illegale inklimming dan wel zou betekenen...In wat heeft verzoeker zich ingeklommen?

De Belgische Staat zal hieromtrent toch wel wat nadere uitleg over moeten geven op welke bepaling zij zich steunt om enig beweerdelijk gevaar voor inklimming te moeten weerhouden.

Daarbij dient zij ook nog wat uitleg te geven over de zogezegde aanhouding op "heterdaad".

Art. 40 Sv. omschrijft de omstandigheden waarin de procureur des konings een verdachte op heterdaad kan betrappen:

“In geval van ontdekking op heterdaad, wanneer het feit kan worden gestraft met een criminele straf, doet de procureur des Konings de aanwezige verdachten tegen wie sterke aanwijzingen van schuld bestaan, vatten.”

Er kan overeenkomstig artikel 40 van het Wetboek van Strafvordering slechts sprake zijn van een aanhouding op heterdaad, wanneer het kwestieuze misdrijf waarnaar de Belgische staat zou verwijzen gestraft wordt met een criminele straf .

Men kan zich derhalve al de vraag stellen of de tenlastegelegde feiten sowieso al aanleiding kunnen geven voor een aanhouding op heterdaad.

B.2.3

Omwille van het feit dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd op basis van een niet-nader benoemd artikel, diende overeenkomstig art. 5.2 EVRM verzoeker gehoord te worden in een taal die hij verstond.

Art. 5. 2 EVRM: “ Iedere gearresteerde moet onverwijld en in een taal, welke hij verstaat, op de hoogte worden gebracht van de redenen van zijn arrestatie en van alle beschuldigingen welke tegen hem zijn ingebracht.”

Sterker nog, overeenkomstig art. 47 § 6, 6) Sv diende verzoeker naar aanleiding van zijn aanhouding een tolk ter beschikking te hebben omwille van het feit dat hij de taal van de procedure, zijnde Nederlands, niet verstaat.

“4) Indien een in de hoedanigheid van slachtoffer of van verdachte ondervraagde persoon de taal van de procedure niet verstaat of spreekt of indien hij lijdt aan gehoor- of spraakstoornissen, wordt een beroep gedaan op een beëdigd tolk tijdens het verhoor. In geval van vertolking maakt het proces-verbaal melding van de bijstand door een beëdigd tolk, alsmede van diens naam en hoedanigheid. De kosten van vertolking zijn ten laste van de Staat.”

Gelet op het feit dat het beweerdelijke misdrijf plaatsgevonden heeft in de politiezone Kust , dient een verdachte die geen Nederlands spreekt , quod in casu, bijgestaan te worden door een tolk en dit ten koste van verwerende partij.

In het kader van het strafrechtelijke luik naar aanleiding van zijn aanhouding, werd verzoeker echter niet bijgestaan door een tolk.

Met andere woorden , hoewel de Belgische Staat in het kader van zijn aanhouding van een beweerdelijk misdrijf een tolk diende te voorzien, werd er hem geen tolk ter beschikking gesteld, hetgeen een schending is van art. 47 § 6, 6) SV .

B.2.4

Dat er geen tolk aangesteld werd naar aanleiding van de aanhouding op basis van het beweerdelijke misdrijf , heeft evident ook repercussies op het bestuurrechtelijk vlak en in het bijzonder op de bestreden beslissing.

Zoals hierboven aangetoond werd, diende de Belgische Staat conform art. 47 § 6 , 6) Sv sowieso in de bijstand van een tolk te voorzien, hetgeen zij echter nagelaten heeft.

Welnu, had verwerende partij de bijstand voorzien van een tolk in het kader van het strafrechtelijk verhoor – hetgeen evident haar plicht was - , kon zij verzoeker eveneens verhoren mét een tolk alvorens zij de administratieve beslissing nam.

Het is de raadsman van verzoeker raadselachtig hoe de politiediensten deze vragen op een verstaanbare wijze kenbaar konden maken. Verwerende partij wordt derhalve uitgenodigd om aan te tonen dat zij speciale maatregelen hebben getroffen.

Hierbij komt nog dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat , waardoor verzoeker – die al de taal niet machtig is – niet uitgenodigd wordt om een uitgebreid antwoord te formuleren.

Dit verhoor heeft volgens de verklaringen van verzoeker aan de raadsman zéér kort geduurd.

Gelet op het bovenstaande nodigt verzoeker verweerster in het licht van de openbaarheid van bestuur en de waarheidsvinding uit om op basis van objectieve stukken de duurtijd van dit verhoor aan te tonen.

Het feit dat het verhoor zéér kort heeft geduurd – blijkbaar werd er een groep opgepakt- , wijst er in elk geval op dat verzoeker niet de tijd heeft gehad om – in een taal die hij niet machtig is – veel uitleg te geven waarom hij vreest om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat verzoeker dan ook – in een taal die hij niet machtig was – zijn rechtmatige vrees voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM niet kenbaar kon maken , is derhalve vrij evident en enkel maar terug te brengen tot de halsstarrige wijze waarop verweerster weigert om een tolk te voorzien.

Dit is op zich problematisch en vormt een schending van het hoorrecht.

Dat verweerster bovendien een terugkeerbeslissing neemt zonder verzoeker op een ernstige wijze gehoord te hebben , is dan ook nefast.

B.2.6

Anticiperend op hetgeen zij in haar nota zal schrijven, kan verweerster overigens onmogelijk voorhouden dat zij geen enkele plicht zou hebben om de bijstand te voorzien van een tolk in het kader van een administratieve aanhouding.

Dat dit een volstrekt onzinnige bewering is, lijkt haar duidelijk te ontgaan. Men kan in het kader van goed bestuur toch onmogelijk de rechtstoestand van een onderhorige wijzigen zonder dat men hem op een adequate wijze gehoord heeft? Het hoorrecht is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hoewel de vreemdelingenwet an sich geen bepaling hieromtrent heeft, dient er in het kader van de Dublin III verordening wel een tolk voorzien te worden. Art. 5.4. Dublin III verordening:

“Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.”

Mutatis mutandis dient dit ook toegepast te worden.

Het weze dan ook onderstreept dat de Belgische Staat onmogelijk kan voorhouden dat zij in de onmogelijkheid was om een tolk te voorzien. Zoals hierboven aangetoond werd, diende er reeds een tolk aanwezig te zijn in het kader van de strafrechtelijke aanhouding.

De Belgische Staat heeft dan ook géén enkele inspanning geleverd om verzoeker op een ernstige wijze te verhoren.

Dat ze derhalve geen tolk moest of kon aanstellen is flagrant onzinnig en is niet in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

B.2.7

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48 Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

B.2.8

Uw Raad volgt de rechtspraak van de Hof van Justitie en stelt dan ook dat elke vreemdeling de mogelijkheid moet hebben om zich tijdens een verhoor verstaanbaar uit te drukken (arrest nr. 214 701 van 4 januari 2019):

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse », qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ami commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé à cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un codétenu du centre où le requérant avait été placé en Tigrinya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. »

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH »

Of in een later arrest met nummer 214 992 van 11 januari 2019 stelt u Raad als volgt:

« In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727)

(..)

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(...)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen.

(...)

De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan.»

Het is dan ook op zich ernstig dat verzoeker wanneer hij aangehouden werd hij onvoldoende zijn motieven kenbaar kon maken.

B.2.9

Verzoeker herhaalt dan ook dat verwerende partij dan ook sowieso een tolk had moeten sommeren in het kader van het strafrechtelijke verhoor, waardoor het absoluut geen enkele moeite kostte om deze tolk enkele minuten langer aan te houden voor het administratieve verhoor.

Verwerende partij is derhalve enorm tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

Bij contactname met zijn raadsman gaf verzoeker te kennen dat hij op geen enkele wijze de kans heeft gehad om zich verstaanbaar te maken om zijn problemen in Soedan met betrekking tot art. 3 EVRM kenbaar te maken.

Het staat vast dat verzoeker niet dienstig gehoord werd en hij zich op geen enkele (efficiënte) wijze verstaanbaar heeft kunnen maken en duiden waarom hij een vreest voor zijn leven in het kader van art. 3 EVRM.

Het is evident dat als verzoeker enkel Arabisch spreekt, hij geen notie heeft van de vragen die slechts in drie landstalen en het Engels beschikbaar zijn.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft. Het is algemeen geweten dat dergelijke verhoren – bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt, zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst is meer dan normaal.

In elk geval heeft de overheid nagelaten om een onderzoek grondig naar art. 3 EVRM te verrichten alvorens zij een beslissing nam.

In casu zal verzoeker dan ook naar een land uitgewezen waar hij een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan verboden behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Nochtans is verweerster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

“The most significant human rights issues included extrajudicial killings; torture, beatings, rape, and other cruel or inhuman treatment or punishment of detainees and prisoners; arbitrary detention by security forces; harsh and life-threatening prison conditions; restrictions on the freedoms of expression, press, assembly, association, religion, and movement; intimidation and closure of human rights and nongovernmental organizations (NGOs); lack of accountability in cases involving violence against women, including rape and female genital mutilation/cutting (FGM/C); the use of child soldiers; trafficking in persons; criminalization of samesex conduct with severe penalty; denial of workers’ rights to associate with independent trade unions; and child labor. Government authorities did not investigate human rights violations by the National Intelligence and Security Services (NISS), the military, or any other branch of the security services, with limited exceptions relating to the Sudanese Armed Forces (SAF). The government failed to adequately compensate families of victims of shootings during the September 2013 protests, make its investigation results public, or hold security officials accountable. Impunity remained a problem in all branches of the security forces and government institutions.” (USDOS, Sudan 2017 human rights report, <https://www.state.gov/documents/organization/277295.pdf>, 1-2)

Op heden vinden er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaats. Inderdaad, gelet op het feit dat verzoeker uit Soedan komt, had de gemachtigde van de Staatssecretaris zich minstens de moeite mogen getroosten om toch een ernstige poging te ondernemen met een tolk om naar de vluchtmotieven van verzoeker te horen.

Het is des te schrijnender dat men verzoeker zal uitwijzen naar een land zoals Soedan, waar dagdagelijks folteringingen plaats vindt. Het is net om deze reden dat DVZ verdere uitwijzingen naar dit land heeft stopgezet.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst dan wel naar een land zoals bepaald door de Terugkeerrichtlijn.

De schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is aangetoond.

Daarenboven wenst verzoeker voorbehoud te maken dat er geen onderzoek gevoerd is geweest of hij fit – to fly is.”

2.3.2.2 Bespreking

Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert merkt de Raad vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt

van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht als nationaal beginsel kent dezelfde strekking (cfr. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert januari 2018, drie maal gehoord is geweest door de autoriteiten. Op 12 maart 2019 verklaart hij blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij in België vertoeft sedert een tweetal dagen en dat hij wenst door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Op dezelfde dag wordt een vragenlijst ingevuld met gestandaardiseerde vragen, opgesteld in het Nederlands en het Engels. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Op de vraag *“When did you arrive in Belgium?”* (hierna vraag 1) wordt als antwoord ingevuld, *“Twee dagen”*. Op de vraag *“Why are you in Belgium?”* (vraag 2), wordt als antwoord ingevuld, *“ik wil naar de U.K.”*. *“Why did you not return to your country of origin/country where you requested international protection or why do you believe you cannot return to your country of origin/ country where you requested international protection?”* [hierna: vraag 3] wordt als antwoord ingevuld, *“Veel problemen in Soedan”*. Op de vraag *“Have you had your fingerprints taken in another European country?”* [hierna: vraag 4] wordt als antwoord ingevuld, *“neen”*. Op de vraag *“Do you suffer from an illness which obstructs you to return to your country of origin? If so, which illness?”* [hierna: vraag 5, wordt *“Neen”* als antwoord ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar I.S. en van verzoeker. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk.

Op 7 februari 2019 wordt ook de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Op de vraag 1, antwoordt verzoeker *“1 maand”*. Bij vraag 2 wordt ingevuld, *“ik wil naar de U.K.”*. Bij vraag 3 wordt *“politieke problemen”* ingevuld en bij vraag 4 en 5 wordt *“neen”* ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar M.F. en van verzoeker.

Op 22 januari 2019 wordt de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst nogmaals ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Op de vraag 1, antwoordt verzoeker *“1 maand”*. Bij vraag 2 wordt ingevuld, *“om naar de U.K. te gaan.”*. Bij vraag 3 wordt *“problemen”* ingevuld en bij vraag 4 en 5 wordt *“neen”* ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar D.V. en van verzoeker.

Blijkens het administratief verslag van 12 maart 2019 is verzoeker, samen met drie andere mannen aangetroffen in een koeltrailer bij het bedrijf ECS te Zeebrugge. Ze hadden zich verschanst tussen de lading (voeding) en zijn aangetroffen bij het lossen van de unit. Er was geen schade aan de trailer.

Blijkens het administratief verslag van 7 februari 2019 werd verzoeker, samen met 14 andere personen, aangetroffen in een trailer op de parking van het bedrijf ECS in de transportzone van Zeebrugge.

Blijkens het administratief verslag van 22 januari 2019 werd verzoeker aangetroffen in een trailer op de terreinen van het havenbedrijf C-RO PORTS in de haven van Zeebrugge.

Uit de gehoorverslagen en de administratieve verslagen blijkt aldus dat verzoeker de intentie heeft illegaal te transiteren naar Engeland.

Waar verzoeker erover valt dat hij niet gehoord werd mits bijstand van een tolk en het Nederlands niet machtig is, wijst de Raad op het volgende. Ten eerste figureert verzoekers handtekening op nagenoeg alle gehoorverslagen. Hij had ter gelegenheid van de ondertekening van deze verslagen de mogelijkheid om kenbaar te maken dat hij de vragen niet goed begrepen heeft omdat er geen bijstand was van een tolk, *quod non*. Verder wordt op diverse gehoorverslagen vermeld dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd. Op 12 maart 2019, 7 februari 2019 en 22 januari 2019 wordt een gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld, waarop vermeld wordt dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd en wordt bij *“taal”* het Engels vermeld. Dit staat haaks op de bewering in het verzoekschrift dat hij *“enkel Arabisch spreekt”*. Verder blijkt duidelijk dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan en dat hieruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat hij voldoende kennis heeft van het Engels.

Verzoeker kan voorts geen dienstig argument putten uit artikel 5.4. van de Dublin-III Verordening. Uit het door verzoeker zelf geciteerd artikel blijkt dat lidstaten niet verplicht zijn om een tolk ter beschikking te stellen voor het persoonlijk onderhoud en dat dit “zo nodig” moet gebeuren. Deze bepaling meldt dat het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die taal verstaat en waarin hij kan communiceren. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat het Engels niet een taal is waarin verzoeker kan communiceren of dat er dermate grote communicatieproblemen waren dat verzoeker aan de hand van drie gehoren niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen.

Verzoeker betoogt verder dat vluchtelingen getraumatiseerd zijn en achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft en dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst. Voorts werpt verzoeker op dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat waardoor verzoeker die de taal al niet machtig is, niet uitgenodigd wordt veel uitleg te geven waarom hij vreest terug te keren naar Soedan. Verzoeker geeft aan dat “*het gehoor zéér kort heeft geduurd*”, wat er volgens hem op wijst dat hij niet de tijd heeft gehad om in een taal die hij ook niet machtig is, veel uitleg te geven omtrent zijn vrees om terug te keren naar Soedan.

Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker zoals gezegd tot drie keer toe gehoord is geweest, dit door politieambtenaren. Aan de hand van dit alles komt naar voren dat verzoeker niet terug wil naar Soedan omdat hij er “*veel problemen*” heeft en hij naar het Verenigd Koninkrijk wil doorreizen. Verwerende partij heeft met deze elementen rekening gehouden en gemotiveerd.

Verzoeker heeft nergens in zijn verzoekschrift enig concreet element aangebracht waaruit zou blijken dat, mocht hij gehoord geweest zijn met bijstand van een tolk, tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn grieven dat hij niet gehoord werd met bijstand van een tolk, dat de vragenlijsten gesloten zijn en het gehoor niet lang geduurd heeft of dat hij schroom zou hebben om zijn verhaal te vertellen. Verzoeker beweert dat hij wegens gebrek aan gehoor met een tolk zijn persoonlijke slechte ervaringen niet kon meedelen en niet kenbaar kon maken dat hij een rechtmatige vrees voor zijn leven heeft in geval van terugkeer naar Soedan, maar hij legt in zijn verzoekschrift niet concreet uit welke concrete persoonlijke slechte ervaringen in Soedan maken dat hij daar vreest voor zijn leven in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker beweert voorts wel dat er dagelijks folteringen plaats vinden in Soedan en citeert uit een rapport van 2017 doch toont niet aan dat hij een gegronde vrees dient te hebben om onderworpen te worden aan folteringen indien hij wordt teruggedleid. De Raad merkt in dat verband op dat verzoeker sinds januari 2019 in België verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Evenmin kan worden ingezien waarom er een medisch onderzoek dient te gebeuren door de centrumarts, nu verzoeker zelf heeft verklaard, tot drie keer toe, niet te lijden aan een ziekte die hem verhindert te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Verzoeker probeert tevergeefs het gebrek aan elementen in verband met zijn problemen in het herkomstland en het feit dat de verwerende partij hiermee geen rekening hield, af te schuiven op het feit dat zijn gehoor nooit plaatsgreep met bijstand van een tolk.

Verzoeker betoogt dat hij niet weet welke strafrechtelijke bepalingen hem ten laste worden gelegd. Illegale inklimming is geen autonoom strafbaar begrip. Bovendien stelt hij zich de vraag of de tenlastegelegde feiten aanleiding kunnen geven tot een aanhouding op heterdaad.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt: “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :*
1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
(...)
3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”*

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor inklimming. Gelet op de herhaling van de feiten wordt hij door zijn gedrag geacht de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing is eveneens gegrond op artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet waardoor hem geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan, nu er sprake is van een risico op onderduiken en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Verzoekers kritiek in verband met het gebrek aan een strafrechtelijke kwalificatie heeft slechts betrekking op één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum en evenmin betwist dat er sprake is van een risico op onderduiken, is zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, afdoende gemotiveerd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het motief dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden steunt op het feit dat verzoeker betraptd werd op inklimming en er een proces-verbaal werd opgemaakt. De gemachtigde dient niet bijkomend te motiveren op grond van welke wetsartikelen hij strafrechtelijk kan worden vervolgd. Het volstaat dat de gemachtigde aangeeft welk gedrag is gesteld en waarom hij van oordeel is dat dergelijk gedrag geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde. Verweerder motiveert dat hij herhaaldelijk op heterdaad werd betraptd op inklimming. Dit stemt overeen met de stukken van het dossier en wordt evenmin betwist door verzoeker. Verzoeker kan daarbij niet ernstig betwisten dat het trachten transmigreren via het zich toegang verschaffen tot andermans bezit, niet indruist tegen de openbare orde.

In de mate verzoeker de vasthouding betwist is zijn kritiek niet ontvankelijk aangezien de Raad, met toepassing van artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Verzoeker kan evenmin dienstig de schending van artikel 5.2 van het EVRM aanvoeren, nu dit artikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Een maatregel tot vrijheidsberoving is enkel vatbaar voor een beroep bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de vreemdeling in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep in zoverre het een beslissing tot vrijheidsberoving betreft.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet. De algemene oplistings in het verzoekschrift van rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad inzake het hoorrecht kan hieraan geen afbreuk doen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad herinnert er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, hij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker citeert uit een rapport en stelt dat "*dagdagelijkse mensenrechtenschendingen*" plaats vinden in Soedan en "*dagdagelijks folteringen*" plaats vinden. Verzoeker staafd zijn betoog niet met een begin van bewijs waaruit blijkt dat hij persoonlijk dient te vrezen voor de mensenrechtenschendingen of folteringen. Dit klemt des te meer nu hij, ondanks zijn vrees voor folteringen en zijn vrees voor zijn leven, verklaarde niet om internationale bescherming te hebben verzocht terwijl hij sinds januari 2019 in België verblijft. Verzoekers betoog, beperkt tot loutere beweringen, volstaat niet om aan te tonen dat hij een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad herinnert eraan dat het verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011,

nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoeker beperkt er zich toe te verwijzen naar de algemene situatie in Soedan aan de hand van een rapport. Verzoeker laat echter na concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Bovendien kan verzoeker, indien hij werkelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico meent te lopen op ernstige schade, een verzoek om internationale bescherming indienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren. Waar verzoeker aldus de schending opwerpt van de zorgvuldigheidsplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende kan worden gelezen: *“Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er veel problemen zijn in Soedan. Betrokkene maakt echter deze problemen niet concreet, noch legt hij een begin van bewijs voor van deze problemen voor hem.*

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoot. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Soedan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 12.03.2019 door de politiezone SPN Kust en verklaart geen medisch problemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.” Aldus blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen in het kader van artikel 3 van het EVRM. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

Het enige middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN